

tiška K-a podle § 11 vyr. ř., ježto bylo ho nabyto dne 28. února 1928, tedy více než šedesát dnů před zahájením vyrovnacího řízení (dnem 12. června 1928). Ani z exekučních ani z vyrovnacích spisů neplyne, že byl učiněn návrh na zrušení prodejového řízení a že k takovému návrhu bylo zpeněžovací řízení prodejem ve smyslu § 12 vyr. řádu zrušeno. Nebylo-li však prodejové řízení zahájené pro Františka K-a zrušeno, musil exekuční soud při rozvrhu přihlídnouti k jeho pohledávce, pokud plynula z exekučních spisů (§ 285 ex. ř.). Ježto tomu tak bylo, rekursní soud právem přikázal výtěžek za stroj, zabavený pod pol. 10 zájemního protokolu na pohledávku Františka K-a. Nerozhoduje, zda tento vymáhající věřitel učinil návrh na znovuzahájení odloženého prodejového řízení, a dovolací rekurentka se nedrží spisů, vycházejíc z toho, že prodejové řízení povolené pro Františka K-a bylo zastaveno.

Čís. 8640.

Účelem ustanovení § 519 čís. 3 c. ř. s. o výhradě právní moci jest, by bylo umožněno oddělené přezkoumání onoho právního názoru odvolacího soudu, jenž byl podnětem ke zrušení rozsudku, nelze však dovolacímu soudu rozhodovati i o oněch právních názorech odvolacího soudu, jež nebyly podnětem ke zrušení rozsudku první stolice.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1929, Rv II 159/28.)

Žalobě o náhradu škody procesní soud první stolice z části vyhověl. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice k dalšímu jednání a rozhodnutí. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

Před věcným vyřízením žalobcova dovolání, uplatňujícího dovolací důvody čís. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s., jest rozřešiti formální otázku, zda dovolání, týkající se náhrady škody způsobené dřevokazem, je přípustným vzhledem k tomu, že žalobce do zrušovacího usnesení odvolacího soudu ze dne 25. února 1927 podal na místě rekursu dovolání a toto bylo odmítnuto. Odvolací soud se obírá v tomto usnesení náhradou škody způsobené provlhnutím žalobcova domu a dřevokazem. Co se tohoto nároku týče, odvolací soud v hlavní věci nepovažoval řízení první stolice za kusé a neměl tedy v tomto bodu příčiny, by ke zrušovacímu usnesení připojil výhradu právní moci. V tomto směru stačily odvolacímu soudu výsledky dosavadního řízení k úsudku, že ani podle žalobcova tvrzení ani podle posudků znalců nebylo tu takového zavinění žalované společnosti, které by bylo lze pokládati za příčinu vzniku

houby, že tudíž žalobci nárok na náhradu škody, uplatňovaný z tohoto důvodu, nepřísluší a že ručení žalované společnosti za škody dřevokazem způsobené zcela vylučuje. Odvolací soud však o tomto nároku nerozhodl dílčím rozsudkem, jelikož soudem první stolice nebylo zjištěno, které práce a opravy jsou nutné k odstranění škod dřevokazem způsobených. Šlo tu tedy o otázku, která nebyla vlastní příčinou zrušení a na kterou se výhrada právní moci nevztahovala ani vztahovati nemohla, ano o důvodu sporného nároku v důvodech zrušovacího usnesení bylo již rozhodnuto. Tato výhrada netýkala se proto ani tohoto rozhodnutí, vydaného na základě výsledků dosavadního jednání a dokazování, které odvolací soud, jak uvedeno, považoval co do nároku na náhradu škody způsobené dřevokazem za úplně postačující. Rozhodnutí o důvodu tohoto nároku nezavdalo tedy podnět ke zrušení rozsudku první stolice ani k výhradě právní moci, nýbrž tímto podnětem byla, jak zřejmo z důvodů zrušovacího usnesení, kusost dosavadního jednání a dokazování o druhém žalobcově nároku na náhradu škody způsobené provlhčením. Účelem ustanovení § 519 čis. 3 c. ř. s. o výhradě právní moci jest, by bylo umožněno oddělené přezkoumání onoho právního názoru odvolacího soudu, jenž byl podnětem ke zrušení rozsudku ještě před novým jednáním v první stolici tak, by, kdyby toto nové jednání bylo zbytečným, nebyla jím rozepře bezdůvodně prodlužována. Bylo by zkrácením práva druhé strany na řádné provedení dovolacího řízení a jmenovitě na podání dovolací odpovědi, kdyby na pouhý rekurs do zrušovacího usnesení odvolacího soudu bylo dovolacím soudem rozhodnuto i o oněch právních názorech odvolacího soudu, které nebyly podnětem ke zrušení rozsudku soudu první stolice. Výhrada právní moci nevztahovala se tedy v tomto případě na rozhodnutí odvolacího soudu o žalobcově nároku na náhradu škody způsobené dřevokazem, to tím méně, ano zrušovací usnesení odvolacího soudu nemá význam dílčího rozsudku o tomto nároku, o němž v náležitě formě bylo rozhodnuto teprve rozsudkem soudu první stolice, vydaným na základě zrušovacího usnesení. Okolnost, že toto usnesení nabylo právní moci, nevadí tedy věcnému přezkoumání žalobcova dovolání, pokud napadá rozhodnutí odvolacího soudu o náhradě škody, způsobené dřevokazem, s hlediska dovolacích důvodů čis. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s.

Čís. 8641.

Domáháno-li se žalobou zrušení smlouvy o krávě, již žalobce koupil výslovně na chov se zárukou prodatele, že kráva jest stelná a že se nejpozději do určité doby otelí, nepočíná lhůta k žalobě již odevzdáním krávy, nýbrž teprve, až se objevily nebo mohly býti spolehlivě zjištěny jisté známky, že kráva této vlastnosti nemá, nejpozději však dnem, kdy se měla podle prodatelova slibu otelí. Tuto dobu jest zjistiti z úřadu.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1929, Rv II 454/28.)